

# BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:  
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA  
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:  
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

## Comitetul parohial pentru colportaj

Autoritatea noastră eparhială a dispus ca în fiecare parohie să se înființeze numaidecât *Comitetul pentru colportaj*, din care vor face parte în mod obligator: conducătorul oficiului parohial ca președinte, delegatul corpului didactic primar (unde sunt mai mulți învățători acolo directorul va designa un delegat), primul epitrop, în calitate de casier, și primul cântăreț bisericesc. Aceasta nu înseamnă că acolo unde sunt mai mulți preoți, aceștia, precum și ceilalți epitropi și cântăreți bisericești din comună, ar fi scutiți de a da mână de ajutor la opera de colportaj. *Comitetul de mai sus este format dintr'un număr de 4, în vederea gestiunii financiare*, dar nu exclude posibilitatea de a se complecta cu ceilalți preoți, epitropi, cântăreți, precum și cu alte persoane potrivite, de câteori va fi nevoie de a discuta chestiuni generale de colportaj. Nici un preot, epitrop, sau cântăreț bisericesc nu se va putea desinteresa de soarta colportajului în comuna respectivă.

Se naște acum întrebarea: Pe ce se întemeiază hotărîrea Adunării Eparhiale Nr. 87 din 1940, privitoare la „sistemizarea și generalizarea colportajului bisericesc pe întreaga Eparhie”? Poate fi *obligator* colportajul bisericesc pentru organele parohiale?

Răspunsul la această întrebare rezultă din considerația ce trebuie s'o avem în zilele noastre față de *cartea tipărită* și față de *dorința* crescândă a *credincioșilor de a ceti* lucruri folositoare de suflet.

Biserica trăește prin *misionarism*, iar acesta înseamnă adaptarea mijloacelor de cucerire a sufletului la cerințele vremii. Astăzi nu se mai poate închipui misionarism fără *slovă tipărită*. Cu drept cuvânt s'a spus că sf. apostol Pavel, dacă ar trăi

în zilele noastre, ar fi gazetar. E o binefacere că epistolele lui, precum și celelalte scrieri din Sf. Scriptură, le putem avea astăzi nealterate prin mijlocirea tiparului. Dar seria scrierilor folositoare pentru suflet nu s'a încheiat cu Sfânta Scriptură, ci abia s'a deschis. Ea a fost complectată cu scrierile, tâlcuitoare, ale Sfinților Părinți, și este mereu îmbogățită cu alte cărți, scrise de buni credincioși, în sufletul căroro credința și viața religioasă creștină au înflorit și rodit.

Preotul, sau chiar și creștinul, care nu cunoaște temeinic comorile religiei sale, rămâne un întârziat și ignorant în cele sfinte, pradă amăgirilor. De aceea este nevoie de a împropăta și a complecta mereu cunoștințele noastre în cele sfinte, lucru ce se face cu succes prin lectură selectă, recomandată de conducerea bisericească. A cumpăra o carte bună și a o ceti este totașa un sfat bun ca îndemnul de a lua cutare medicament la o anumită boală.

Sunt, durere, și preoți cari dau din umeri și strâmbă din gură, când li se impune de sus o carte, absolut necesară pentru Biblioteca parohială, cum ar fi, de pildă, scrierile Sfinților Părinți, traduse în românește și apărute în biblioteca „Izvoarele Ortodoxiei” sau, mai nou, o monografie în care cronică parohială află date importante. Această ținută negativă invoacă libertatea absolută de a cumpăra și ceti preotul ce-ace-i convine lui. Lucrul nu stă însă tocmai așa.

O carte, aflată necesară de a fi impusă de sus, este *o armă în plus* ce se dă în mâna preotului, iar una recomandată pentru desfacere în popor, este un adaus la mijloacele de pastorație, în vederea obținerii unui rezultat bine determinat. Pre-

otul care refuză luminile ce i le oferă cartea cea nouă, rămâne un întârziat, iar cel ce nu simte nevoia de a împărți și între credincioși lumini noi prin cărți folositoare de suflet, se dovedește nu numai un ignorant, dar și un slab apostol, care nu va mai obține nici o victorie cu armele lui ruginite. În mâna acestui fel de „apostoli“ lăncezesc sufletele, și sunt ispitite de a vedea mântuire în cartea și predica sectară. Fi-va deci în drept autoritatea eparhială de a măsura vrednicia păstorului de suflete și după rezultatul dobândit pe terenul colportajului bisericesc? Fără îndoială.

Suntem informați că cu începerea anului bugetar 1941/42 autoritatea eparhială va dispune ca în bugetul fiecărei parohii să se înscrie o sumă, în proporție cu bugetul parohial, pentru augmentarea Bibliotecii parohiale și prevederea colportajului bisericesc cu cărți, icoane, cruciulițe, etc. recomandate dela centru. E timpul suprem să nu mai orbecăiască nimeni în întunec, ci să ne folosim cât mai rațional de arma colportajului în pastorația de azi.

I. P.

### Tăierea capului sf. Ioan Botezătorul

## Nu ți se cuvine

Înțelesul sărbătoririi ni-l dă Evanghelia despre tăierea capului sfântului Ioan Botezătorul. Pe scurt ea ne spune că Irod cinstea pe Ioan ca pe un sfânt, îl asculta cu drag. Ioan a mustrat pe Irod, fiindcă acesta trăia în nelegiuire. Pentru aceasta, la dorința femeii, Irod a aruncat pe Ioan în temniță. La ziua nașterii lui Irod, a dansat în fața oaspeților fiica femeii. Irod i-a făgăduit orice va cere. Ea, indemnata de mama sa, a cerut capul lui Ioan. Irod s'a întristat, dar și-a ținut cuvântul. Mai târziu când a auzit despre Iisus Hristos, Irod ținea că este Ioan, care a înviat din morți.

Din această scurtă istorisire a întâmplărilor am putea duce lămurirea în multe linii.

Să luăm numai atât.

Că Ioan a spus lui Irod: Nu ți se cuvine să ai pe femeia fratelui tău.

Că Irod a iubit pe Ioan, dar l-a dat să i se taie capul, iar după aceea zicea: Ioan pe care l-am ucis, a înviat din morți.

Irod, numit împăratul cel a patra parte stăpânitor, de fapt a fost un fel de slugă la Romani. Intr'o istorie a evreilor, scrisă de doi evrei, se spune, că evreii urau pe acest Irod, pentru că s'au pus în slujba Romanilor.

El a primit și stăpânirea Romanilor, bucuros că l-au lăsat rege, dar și filosofia decăzută a Romanilor de pe vremea sa. Pe vremea lui Irod, Pilat era guvernator, acel Pilat care a întrebat cu atâta filosofie neputincioasă pe Iisus: „Ce este adevărul?“ (Ioan 18, 38). Și e atâta lămurire în faptul că după aceasta întrebare Iisus a fost trimis dela Pilat la Irod. Și a pus Irod multe întrebări lui Iisus (Luca 23, 7-9), dar Iisus nu i-a răspuns nici lui, cum nu a răspuns nici lui Pilat la întrebarea ce-i chinuia pe amândoi: „Ce este adevărul“.

Neputincioasa filosofie a vremii nu i-a mulțumit și căutau amândoi răspunsuri la atâtea și atâtea întrebări ce-i chinuiau. Evanghelia ne spune, că Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit. Cu alte cuvinte, cu toată mulțimea lui de fărădelegi, avea un respect față de Ioan, așa cum ai respect față de muștrarea ce pornește din străfundul conștiinței tale. Respectul acesta nu lăsa pe Irod să asculte pe Irodiada, care străruia în cererea sa pentru uciderea lui Ioan.

Dar și ei i s'a dat prilej să-și vadă dorința împlinită: Ziua nașterii lui Irod. Irod a fost la masa întinsă cu mâncări și băuturi. În toată vremea acestea au fost pentru adormirea conștiinței.

Câți sunt și azi cari în băuturi caută să amețească, să otrăvească și să ucidă conștiința din ei. Așa cum se bălăbănește trupul amețit de băuturi, așa se pierde cumpătul conștiinței și se desface, caracterul omului prin patima beției. Numai un astfel de om putea să spună: Cere orice și îți voi da.

Cererea a venit ca o lovitură: capul lui Ioan. Oricât de ticălos și de ticăloșit prin beție, Irod a avut o clipă de tresărire a conștiinței. Evanghelia zice: s'a întristat foarte mult.

Morala filosofiei de atunci, societatea de oaspeți străluciți și felul lor de a judeca i-au îngăduit, ba i-au cerut să-și țină cuvântul mai mult decât cere conștiința; să și-l calce. Conștiința se răsvrătește mai târziu, și el e neputincios. Sufletește e zdruncinat, ca toți bețivii, desfrânații și ca toți nelegiuții. Are vedenii, halucinații, i se pare că Ioan a înviat și face minuni, ca pe el să-l chinuie cu ele. În zadar îl liniștea că nu e Ioan, că e Ilie, că e un prooroc ca oricare prooroc, el nu mai avea liniște. Nu se poate. Este Ioan căruia eu i-am tăiat capul. A înviat.

Această stare sufletească, pe înțelesul tuturor, se numește nebunie.

Ea vine și azi, ca totdeauna, când într'un trup nelegiuț sălășluește o conștiință adormită. Trupul pornit spre desfacere de obicei poartă o conștiință în desfacere. Vremile cari aduc filosofii cu morale slabe, sunt și vremile cu mâncări, băuturi, desfrâu și alte nelegiuiri. Una macină conștiința, alta trupul și dacă singuraticul, sau popoarele au intrat între aceste două pietre: a desfrâului minții și a desfrâului trupesc, se

macină. Ele aduc caractere slabe, apoi nebunia și pierirea totală, așa cum încolțirea unui câine turbat aduce turbarea. De aceea s'a zis, că nebunia este o turbare lentă, înceată, iar turbarea o nebunie repede.

Și lumea de azi are un lung șir de morale, s'au mai bine zis, un lung șir de păreri despre morală. Lumea își întocmește aceste vederi după felul său de a fi.

Irod știa porunca despre care i-a vorbit Ioan și știa că Dumnezeu a dat-o prin Moise și prin a șaptea poruncă din Decalog și prin Levitic (18, 16). Și-a îngăduit însă să trăiască în nelegiuire, fiindcă filosofia vremii nu i-o lua în nume de rău.

Și cei de azi cunoaștem poruncile, dar vrem să ne smulgem de sub puterea lor. Așa cum i se părea lui Irod prea învechită vorba „Nu ți se cuvine“, tot așa lumea de azi se crede mai luminată decât să asculte atâtea porunci cari toate încep cu: Să nu... Să nu ai alți dumnezei, să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu... să nu.

A, atâta „să nu“. O fi fost bună opreliștea cu acest „să nu“ în vechime, când lumea era în întunec, dar azi, cu atâta lumină și civilizație e un jug, iar lumea vrea libertate.

Văzut-ați, mai ales decând și la noi a luat un avânt turismul, cum la marginea prăpastiilor se pun bariere, sau cel puțin semne să te păzești. Tot așa la ape se pun semne până unde poți merge fără primejdie. Nu imputănează acestea libertatea?

Părinții pun grilaj de fier în fereștri, ca să-și poată lăsa copiii la fereastra deschisă fără primejdia căderii. Nu s'a luat libertatea copilului?

Atunci de ce să nu înțelegem, că poruncile acestea cu atâta „să nu...“ nu sunt jug, ci numai bariere, semne că de aci încolo urmează prăpastia, prăbușirea?

Turiști neastâmpărați ce suntem în fața pornirilor din noi, e așa de bine să avem bariere. Sau, de cele mai multe ori, cu toată civilizația, copii neștiutori cum suntem, trebuie să înțelegem dragostea și părinteasca îngrijire a Tatălui ceresc față de noi, prin aceste porunci.

Cine nu le ia în seamă, cine trece peste aceste bariere, se prăbușește, i se desface conștiința și i se descompune trupul, pier.

Adevărat, poruncile sunt și jug dar numai pentru înjugarea, pentru înfrângerea pornirilor rele. Pentru suflet, pentru conștiință, pentru adevăratul nostru eu, ele sunt aripi cu ajutorul cărora în adevăr te smulgi din întuneric și din mocirlă și te înalți la o adevărată lumină.

Chiar jug de le-am numi, va trebui să înțelegem, că sunt jugul ușor și bun despre care Mântuitorul a zis (Matei 11, 29-30):

Luată jugul meu peste voi și vă învățați dela Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre.

## Păstorul de suflete cu zel apostolesc

Chemarea sfântă și sublimă a preotului.

(după Dr. Kramer V. trad. de Szanyi F.)

### III.

Preoților le sunt incredințate sufletele cele nemuritoare; ei sunt colaboratorii lui Dumnezeu; slujba lor e sublimă căci la dânsa ia parte însuși Dumnezeu. Prin urmare păstorul de suflete trebuie să lucreze după voiața lui Dumnezeu. Dumnezeu le incredințează serviciilor săi puteri mari și minunate. Li învrednicește să aducă la ființă trupul și sângele Mântuitorului spre a-L da ca ajutor, tuturor oamenilor. O altă putere a preoților este aceea prin care aceștia ridică povara păcatelor de pe sufletele omenești. Păstorii de suflete, deci, cu drept cuvânt, pot spune despre sine: „Așa să ne socotească pe noi lumea ca pe niște servi ai lui Iisus Hristos și ca pe niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu“ (I Cor. 4.1).

Mare putere e pusă în mâinile preoților! Pe cât de mare, însă, e puterea pe atât de mare e și răspunderea și răsplata ce o primesc aceia, care chivernisesc bine această direcție. Astfel, o conștiință liniștită, iubire și încredere din partea celor buni aici pe pământ și fericirea raiului dincolo de mormânt.

Zelul apostolasc e condițiunea unei activități pastorale binecuvântate. Unde lipsește acest zel, acolo nu poate să fie nici rezultat bun, deoarece numai preotul cu zel apostolesc să sacrifice chemării sale, numai el nu se înfrică de greutatea ce i se ridică în cale, numai el caută prilej pentru săvârșirea binelui și încearcă totul pentru izbânda cauzei lui Iisus Hristos.

Slujba preotească este izvorul din care curg mari binefaceri nu numai pentru preot ci și pentru credincioși. Dumnezeu totdeauna răsplătește, din belșug, lucrul isvorit din iubire al preotului. Nu există faptă mai vrednică de răsplată decât fapta săvârșită de preot, când învață, când ferește sufletele oamenilor de osânda cea veșnică, când aduce la calea cea bună pe cei rătăciți, când indeamnă la bine pe cei indiferenți, când ajută pe cei strâmtorați, când e prietenul și călăuzitorul tineretului. Pentru munca aceasta Dumnezeu îl binecuvintează pe preot cu laurii îndurării Sale.

Dar slujba preotului e izvor de binecuvântare și pentru enoriașii săi. Se știe că părinții aceia, care sunt buni creștini, revarsă multă binecuvântare în lume. Pilda lor cea bună trece dela ei la copii, iar dela copii la nepoți și așa din generație în generație. Așa se răspândește, mai demult, educația cea bună în cercuri cât mai largi și sporește vaza părinților buni. Prin urmare dacă părinții cei trupești pot revărsa multă binecuvântare în lume, cu atât mai vărtos o pot face aceasta preoții, părinții cei sufletești, căci acestora le stau la îndemână mai multe mijloace prin care pot exercita o influență

binefăcătoare asupra indivizilor, a familiilor și asupra poporului întreg. Lor le stă la îndemână învățătura creștinească, spovedania, cercetarea bolnavilor, catehizarea, serviciile divine și ajutorarea celor ce se află în nevoi trupești și sufletești.

Aceasta e munca păstorului de suflete asupra căreia Dumnezeu revarsă bogata Sa binecuvântare. Sufletele îngrijite de un păstor bun vor fi acel ogor curățit de buruieni care neconținut va produce florile cele frumoase ale virtuților creștinești.

Chiar și din cele expuse până aci se poate vedea cât e de necesar ca preotul să cultive în inima sa zelul apostolesc.

Dar se pune întrebarea: E cu putință oare ca preotul să fie statornic în acest zel și să îndeplinească o activitate apostolească? La aceasta întrebare se poate răspunde cu un hotărît *da*, căci ceea ce la oameni se pare a fi cu neputință la Dumnezeu este cu putință.

Preotul care e chemat de Dumnezeu la slujba preoției, totdeauna poate să conteze pe ajutorul harului divin. Cne e chemat de sus la slujba preoției acela are concentrat în ființa sa toate cele ce sunt necesare pentru o activitate apostolească, iar cel ce nu are chemare ușor poate să fie lipsit chiar și de condițiunile cele mai esențiale ale zelului apostolesc. Binecuvântarea cerească rămâne departe de munca unui astfel de preot, chiar și atunci când s'ar sili să o câștige prin rugăciuni

ferbinți și stăruitoare. E lu ru foarte esențial, deci, ca la slujba preoției să nu pășească decât numai astfel de persoane care simt în sufletul lor vocațiune pentru această dregătorie sfântă și sublimă.

Dacă examinăm cu atențiune importanța zelului apostolesc, putem observa cu ușurință preponderanța lui în domeniul păstoririi sufletelor. Cu cât se adâncește mai tare acest zel în sufletul preotului cu atât mai mare e și binecuvântarea cerească, care însoțește lucrările și cărările lui. Unde nu i zel nu poate fi nici rezultat, pentru că numai preotul zelos se dedică, cu trup cu suflet, chemării sale, numai el nu se înfrică de piedeci, greutăți, osteneți și jertfe. Numai preotul zelos cere neconținut asupra osteneților sale binecuvântarea lui Dumnezeu, fără de care e deșartă orice năzuință omenescă. Numai preotul zelos își însoțește lucrul cu pilda cea bună a vieții sale, fără de care rezultatul activității preotului e nul.

Acel preot, însă, care e lipsit de zel își împlinește funcțiunile patorale în mod superficial, sau nu la face de loc.

Fiind lipsit de însuflețire pentru cauza lui Iisus Hristos, tot ceea ce face nu i altceva decât un lucru omenesc, lipsit de valoare și conținut și care, în lipsa binecuvântării cerești, rămâne neroditor.

Vai de comuna care ajunge pe mâna unui astfel de preot.

S. S.

## Mănăstirea-școală misionară

— Serbătorile hramului dela Bodrog —

Praznicile de hram au servit din cele mai îndepărtate vremuri ca fericite ocazii de *concentrare misionară*. Preotul cu crucea în frunte, urmat de ceata credincioșilor săi, cerceta în *procesiune religioasă* pe fratele său din parohia vecină, care își serba hramul bisericii sale, ca după „tipicul hramului“ să servească în sobor slujbe speciale, dând credinței străbune o manifestare demnă prin executarea unui *program* de misiune religioasă.

Cu timpul s'a adus acestor lucrări sfinte și unele contribuții profane, așa că „serbătorile dela rugă“ (în unele părți) îmbrăcau haina unor petreceri poporane cu șatre de bălci și laute de hore... Erau acestea urmările imbuibărilor din vremurile „bune de pace“.

Timpurile actuale, de o seriozitate gravă, nu mai puteau tolera amestecul profan în cele mai înălțătoare momente prin care trece sufletul unui pelerin sosit la Mănăstire cu pornire spre refacere sufletească, așa că după indicile P. Sfințitului nostru Episcop, organul de propagandă misionară al Eparhiei, de acord cu Stareția a hotărît executarea unui *program misionar unitar*, cu un scop bine precizat: întărirea și mângăerea în aceste zile de încercare prin care trecem. Cele 5 teme de predică publicate în organul nostru (No. 28) din ordinul

P. Sf. Sale, le am împărțit spre lucrare între P. C. preoți misionari tractuali din apropierea sf. Mănăstiri: Arad, Șiria, Chișineu-Criș. Spre lauda fraților lor, fiecare și a pregătit tema și s'a achitat de această indatorire în modul cel mai onorabil, cu o singură modificare de nume din programul publicat.

Credincioșii le-au sorbit cu vie emoții, iar preoții, prezenți în număr însemnat, au avut prilej de reflexii și însușirea unor învățăminte ce nu se pot scoate din cărți, fără de a fi *experiate pe teren*. În această privință de data aceasta Mănăstirea a servit de adevărată școală misionară.

Slujbele publice (Vecernia, Maslul, Utrenia, și sf. Liturghie) se servesc la oră fixă în sobor impunător la Paraclisul din spațioasa curte mănăstirească. Miile de credincioși (cei indicați i-au cifrat la 4000-4500) știu de fiecare dată ce fel de slujbă și care preot despre ce cuvintează, fiind afișate programele misiunilor în cele 10 locuri, la binevedere. Preoții de mir, totdeauna în număr cât mai mare, participă la aceste servicii publice lăsând în grijă P. Cuviosului Stareț și a gărzii monahilor toate slujbele particulare, care în urma remunerațiilor stolare dădeau în trecut prilej de sminteală fraților,

Drumul Crucii, un preafecit mijloc misionar, se face cu prilejul hramului mănăstiresc cu ținta bine-definită a sfintelor Taine. În feța închinătorilor cele 14 popasuri sunt arătate ca și de 2 ori 7 sacramente, lucrând acesta tainic în cer și în mod văzut, pe pământ. Viața creștinului se desfășoară cu toate înălțările și căderile sale, primind de fiecare dată ajutorul divin al Tainei. În locul lacrimilor de data aceasta acest drum este însoțit cu fețele hotărâte de a începe un *drum nou*, în harul sfintelor Taine, arătate de Hristos și pe drumul Golgotei.

Procesiunea înconjurării din noapte, lasă și de data aceasta o adâncă pietate religioasă în sufletele insetate după rugăciune, iar șezătoarea religioasă însoțită de proiecțiuni servește unei preabinevenite recreații duhovnicești, singura odihnă în aceste clipe de mari prefaceri spirituale.

Abia se sfârșește această reveneală de cântare, icoane și meditare, când toaca vestește începutul sfintei Liturghii din zori de zi, săvârșită în locașul mănăstiresc. Cei trei cucernici părinți, ajutați apoi și de alți trei frați împărtășesc sfântul Trup și Sângele Domnului la un lung, lung șir de credincioși, cari vor duce pe Hristos la vatra familiară din satele Crișanei, Banatului și Bihariei, ca pe cel mai scump odor de viață făcător.

Încă nu se termină sf. Cuminecare, când se pregătește oficierea celui de al 2-lea sf. Maslu, tot în curtea sf. Mănăstiri. Se încheie cu o predică bine lucrată de un prea cuvios, tinăr și bine pregătit monah, educat din pruncie între zidurile Bodrogului. Mai ungem cu oleu niște bolnavi, când pe poarta mănăstirească intră P. Sf. Episcopul Andrei, ca în soborul celor 16 preoți și 2 diaconi să pontifice sobornicească slujba a Sfintei Liturghii, având concursul corului Tinerimei din Arad-Pârneava.

P. Sf. Sa rostește de încheiere, după ce însuși a mai împărtășit de sf. Cuminecătura o seamă de intelectuali și credincioși sosiți de dimineață, o magistrală vorbire pornind dela constatarea, că profetia vlădicească de înainte cu un an s'a adevărat: n'am avut războiu, dar suntem sub încercare. Încrederea în Dumnezeu și în Biserica Sa va face să biruim și această ispită. Rostul suferinței și lacrimilor ne apropie de desăvârșire, fiind încercarea credinței un foc curățitor de păcate. Răbdarea ne va face desăvârșiți având dreptatea lui Dumnezeu ca îndreptător vieții actuale.

Inchise în suflete, ca și merinde binefăcătoare, predica P. Sf. Sale și rugăciunile de închinare, pelerinii în procesiuni le duc acasă, la cămin, mângâiați, întăriți și renăscuți în școala misiunii stinte.

Prot. C. Turicu

**Oficiile parohiale sunt rugate să achite concursurile și publicațiile făcute în „Biserica și Școala“.**

**ADMINISTRAȚIA**

## Să nu ne dai Măria-Ta!

Să nu ne dai Măria-Ta — de-ar fi  
De vii să ne îngroape în pământ,  
Ne apărăm pământul nostru sfânt!  
Nu toți ce mor sunt morți pentru vecie;  
Mustesc nădejdi strămoșii arși de glie,  
Și pașii lor prin veacuri sună grei,  
Noi n'avem drept să dăm ce ne-au dat ei!

Să nu ne dai Măria-Ta!  
Nici Dumnezeu Cel sfânt nu ne-ar ierta,  
Ne-ar blestema copiii de copii,  
Să n'avem loc între cei morți și vii,  
Și trupul plâns de'nngenunchierea lui  
Să zacă frânt în praful drumului!

Să ne prefacem colț de Detunată  
De-om da din tine Ardeal — măcar o piatră—  
Și șerpi în gura celor care cer  
Pământul nost și sfântul nostru cer!

Mărite Doamne, ți-am grăit așa  
Cum ți-ar grăi și stânca 'n Țara mea  
Și cel din urmă bob flămând de prund  
Și zarea 'n care dorul mi-l cufund  
Și mușchiul răsărit din coaja grea,  
Să nu ne dai Măria-Ta!

Florica Ciura-Ștefănescu

## Sarcinile

Cine e ferit de sarcini? Când se duc greutățile mari, vin micile neajunsuri. Ne trecem vremea schimbând la sarcini. Găsește taina la fiecare din ele. Nu le purta fără folos, câștigă ceva din trecerea lor. După felul lor, fă-le să ți cultive sufletul ori să-ți văcșuiască ghetetele.

Trebue să fie sarcini spre a te ucenici în ale vieții și mai ales spre a înțelege strămtorarea altora. Orice jug e o destăinuire celui ce îl poartă. Fiecare neajuns, să vină acela sub un un nume ales ori de rând, e un crainic în stare să ne facă să înțelegem pe aceia dintre frații noștri care sunt atinși de acest neajuns. Ne îmbie cheia unei taine. Folosește această cheie. Deschide poarta închisă: ceea ce vei afla, va fi prețul la ceea ce ai suferit.

„Cele mai amarnice întâmplări nu sunt decât incidente de drum. Voința care ne conduce și împotriva căreia nimic nu poate sta, e „ca să nu piară nici unul dintre noi“. Perii capului nostru chiar sunt numărați. Muncește, luptă, ostenește și-apoi lasă-te în grija Atotputernicului. Și dacă câteodată, cu mâinile sângerate și inima sfâșiată, esti silit să zici plângând: „Facă-se voia Ta“, vei rosti vorbele acestea nu ca un sdrobot învoit cu sdrobotirile, ci ca un învins de azi, sigur de izbânda de mâine.

## Resemnare

I se face un rău serviciu resemnării, adăpostind sub numele ei trândăvia spirituală, nepăsarea, iubirea păcii cu

orice preț, continua predare înaintea piedecilor și amenințării. La o parte cu resemnarea aceasta care e gata să scuze sufletele fără vigoare și să dovedească că s'uşoare toate tiraniile. Inapoi cu resemnarea aceasta, care adesea, o ironie! nu e altceva decât o resemnare în fața durerilor semenilor noștri. Ceea ce trebuie strigat de pe toate acoperişurile, e nesupunerea dubului la puterile protivnice lui... Domnul Hristos era un luptător totdeauna gata, un arc întotdeauna întins, însuflețit de o nemărginită nădejde de a birui într-o zi răul și de a schimba pământul în împărăție a lui Dumnezeu. El a asemănat dubul lui cu aluatul, adică cu lucrul cel mai activ și energic, care n'are odihnă decât când a făcut să crească frământătura.

Resemnarea constă în a primi condițiunile vieții; gata de a trage din ele cea mai bună parte posibilă. Răsculații n'o primesc viața o blestemă, o disprețuiesc și și pierd vremea în învinuiri. O pierd tot așa cum o pierd și cei prea resemnați.

Adevărata resemnare primește viața așa cum e, de neînlăturat în punctul ei de plecare. Dar începe îndată s'o schimbe. Asemăn existența cu durerile și greutățile ei cu o holdă plină de măracini. Omul pasiv își face culcuș în ea, răsvrătitul se primblă prin ea înjurând. Noi, resemnați cu adevărat, o primim holda așa cum e, dar împlântăm îndată în ea sapa și plugul...

Orice năpastă, orice durere, orice jale e o țarină nelucrată. Ceea ce numiți fatalitate, e un loc în care trebuie să înfiți târnăcopul.

### Rugăciune

Doamne, mi-e inima șovăitoare, tulburată în fața a tot ce se numește întâmplare rea, rană, durere, boală, moarte. Și totuși, nu găsesc nimic mai frumos în lumea aceasta întunecată decât o făptură care ține piept, îndură, suferă, știe să moară chiar, fără să-și piardă nădejdea.

Nu-ți cer să mă cruți de încercări, ci să-mi descoperi știința sfântă, singura măreață, aceea care constă în a silabisi în cartea durerilor taina mării biruinți. Inițiază-mă în lumea aceasta care se numește cruce și care pentru atâția oameni e scrisoare nedeschisă și literă moartă. Ce-i noaptea, chiar cea mai întunecată, când coboară raza ta în ea?

Scapă mă de vorbe zădarnice Doamne, și mă învață realitatea; aceea care se află, ca toate realitățile, puțin câte puțin, prin sârguitoare pașiri dela o lumină la alta.

Tălmăciri de P.

### Cărți

**Omagiu Inalt Prea Sfinției Sale Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului.** La douăzeci ani de arhipăstorire. Sibiu „Arhidiecezana” 1940. Pag. XVIII+804 și 80 clișee în afară de text. Prețul 780 lei (volumul e legat în pânză).

Pentru a încresta pe răbojul vremii roadele primelor două decenii de arhipăstorire a I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae al Ardealului, s'a format încă din iarna

trecută un comitet de inițiativă sub președinția P. S. S. Nicolae Colan al Clujului, asistat de părinții Dr. D. Stăniloae rectorul Academiei „Andreiane” și Dr. Gr. T. Marcu redactorul „Revistei Teologice” din Sibiu. Acest comitet, pe termenul sorocit (Rusaliile anului 1940) a publicat un impunător volum omagial, închinat I. P. S. S. Mitropolitului, la care au colaborat un număr de 90 episcopi, preoți, profesori și scriitori din toată țara, — admiratori ai I. P. Sfinției Sale, în frunte cu Preafericitul Patriarh Nicodim.

Volumul a apărut sub îndrumarea și osteneala părintelui profesor și diacon Grigorie T. Marcu în condiții tehnice, estetice și teologice excepționale.

Lucrarea se împarte în două părți. Partea I cuprinde 29 articole despre viața, personalitatea și activitatea I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae până în pragul sărbătoririi. Din cuprinsul lor se constată atât sporul zestrei duhovnicești, cât și sporul zestrei materiale al Arhiepiscopiei sub păstorirea I. P. Sfinției Sale, care se ridică la echivalentul sumei de circa un jumătate miliard lei. — Partea II cuprinde studii de specialitate din vastul câmp al teologiei.

În spațiul restrâns ce ne stă la îndemână, publicăm măcar titlurile studiilor și articolelor, pentru ca iubii cetitori să-și dea seama de valoarea volumului omagial înclinat I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae:

I. — Episcopul Nicolae Colan: Cuvânt de lămurire; I. P. S. S. Patriarhul Nicodim: Douăzeci de ani de arhipăstorire; Profesorii Facultății de teologie din Cernăuți: Mărire arhierului; Dr. Lucian Bologa: Mitropolitul Nicolae și școala șaguniană; Dr. Spiridon Căndea: Profesorul Dr. Nicolae Bălan și Teologia pastorală în Biserica ortodoxă română din Ardeal; Dr. Gh. Ciuhandu: Amintiri de acum douăzeci de ani despre alegerea de mitropolit: Dumitru Coltofeanu: Sporul material al Arhiepiscopiei noastre sub păstorirea I. P. S. S. Mitropolit Nicolae; I. Dăncilă: Biserica strămoșască și marea noastră unire (Contribuția Mitropolitului Nicolae la actul unirii); Dr. Vasile Gheorghiu: Cu ocaziunea aniversării a XX-a dela înscăunarea Mitropolitului Nicolae al Ardealului; A. Lascarov-Moldovanu: Un chip de Ierarh; Dr. Grigorie T. Marcu: Mitropolitul Nicolae al Ardealului (Biobibliografie); Dr. Ioan Mateiu: Lupta pentru unitatea legii strămoșești; Dr. Liviu G. Munteanu: Un conducător de destine; Aurel Nistor: Mitropolitul Nicolae și problema românească din ținutul secuizat; Virgil Nistor: Mitropolitul Nicolae al Ardealului ca Părinte duhovnicesc; Zosim Oancea: În duhul Mitropolitului Șaguna; I. Gr. Oprișan: Cuvinte pentru un mare deschizător de drumuri; Episcopul Nicolae Popovici: Școala Mitropolitului Nicolae Bălan; Sextil Pușcariu: O întâlnire la Iași în 1918; Ioan Rafiroiu: Supraviețuire în istorie (Mitropolitul Nicolae și protopopiatul Oituz); Trandafir Scorobet: Renașterea Bisericii ardeleni; Dr. Iuliu Scriban: La douăzeci de ani de păstorire ai Mitropolitului Nicolae;

Gheorghe Secaș: Problema de căpetenie; Sabin Sibianu: Reinvierea monahismului ortodox ardelean; Dr. Liviu Stan: Mitropolitul Nicolae, apărătorul și plinitorul tradiției șaguniene; Dr. Dumitru Stăniloae: Mitropolitul Nicolae ca teolog; Emilian Stoica: O pagină de pastorală arhierescă; Horia Teculescu: Realizarea unei vocații; Nichifor Crainic: Mitropolitul Nicolae, glasul Ortodoxiei noastre.

II. — Dr. Teodor Bălan: O scrisoare a lui Eudoxiu Hurmuzachi către mama sa Ilinca, din anul 1833; Dr. Nicolae Balca: Știință, universitate și popor; Dr. Teodor Bodogae: Despre viața în Hristos (traducere); Dr. Orest Bucevschi: Iubirea față de dușman; Ioan Bunea: Religia și filosofia; Dumitru Călugăr: Rugăciunea în învățământul religios; Emilian Cioran: Biserica cu hramul Cuvioasa Paraschiva din Rășinari; Haralambie Cojocaru: Petru Maior și primatul lui Petru; Vasile Coman: Creație, evoluție și transformism; A. C. Cosma: Circulația bunurilor spirituale; Dr. Ioachim Crăciun: Biblioteci și cititori români în trecut și azi; Gheorghe Cronț: Biserica ortodoxă și războiul de apărare; Dr. Aurel Decei: Versiunea turcească a confesiunii Patriarhului Ghenadie II Scholarios scrisă la cererea sultanului Mehmet II; Dr. Ilarion V. Felea: Libertatea; Dr. Dr. Andreiu Gălea: O ctitorie a lui Matei Basarab în Ardeal (Biserica din comuna Porcești, județul Sibiu); Petru Gherman: Muzica bisericească din Ardeal (generalități); Septimia P. German: Principii pedagogice călăuzitoare în Institutul teologic-pedagogic „Andreian”; Dr. Onisifor Ghibu: Amintiri din vremea când urmam teologia la Seminarul „Andreian” din Sibiu (1903–1905); Dr. Iosif Hradil: Sfânta taină a botezului; Dr. Lazăr Iacob: Situația de drept a ordinelor și congregațiilor religioase din România; Dr. Adina C. Iliescu: Noțiunea de persoană ca element fundamental într-o interpretare filosofică a dogmelor trinitară și hristologică; Dr. Cicerone Iordăchescu: Problema adevărului în filosofie; N. Iorga: Priviri asupra fazelor organizației religioase românești în țara de la nordul munților; Episcopul Vasile Lăzărescu: „Pe drumul Damascului...” (Filosofia pe calea apropierii de religie); I. N. Lungulescu: Tragicul justiției omenești; Dr. Ioan Lupaș: Din corespondența Mitropolitului Miron Roman; Dr. Ștefan Lupaș: Știri și documente despre Biserica ortodoxă română din Ardeal după 1761, culese din arhiva Consiliului de stat și a cabinetului imperial din Viena; Gheorghe Maior: Pentru „cer nou și pământ nou”; S. Mehedinti: Momente pierdute; Ștefan Meteș: Viața Bisericii ortodoxe române din Transilvania în cei din urmă douăzeci de ani (1919–1939); Niță Mihai: Gânduri despre înțelepciune; Nicolae Mladin: Gânduri pentru monahism; Dr. Ioan Moga: Contribuțiuni privitoare la tipărirea cărților bisericești în veacul XVIII pentru Românii din Transilvania și Ungaria; Gheorghe I. Moisescu: O scrisoare a lui Andreiu Șaguna către Barbu D. Știrbei; Episcopul Policarp Morușca: Româ-

nii din America; Ioan Moșoiu: Misiune prin laici; Candid Mușlea: Proselitism catolic în Țara Bârsei; Iosif E. Naghiu: Despre filosofia religiei; Aurel Nanu: Dumnezeu în poezia lui Nichifor Crainic; Dr. Nicolae Neaga: Exegeza sumară a capitolului VIII din Ecclésiast; Mihail Neagu: Spre o nouă creștere a clerului tânăr; Dr. Coriolan Petranu: Un vechiu monument istoric: biserica din Roșcani; Grigore Popa: Prezența divină în filosofia contemporană; Teodor M. Popescu: Sensul shismei și al unirii Bisericilor (Câteva considerațiuni istorice de interes actual); Dr. Nicolae Popovici: Codificarea dreptului bisericesc ortodox răsăritean; Aurel Radu: Triumful creștinismului; Simion Radu: Subiectul sfintei taine a pocăinței și adevărata lui căință; Dr. Simion Reli: Martiri creștini în țările daco-romane; Episcopul Tit Simeș: Icoana junghiată dela Argeș (Glosă pe marginea vieții sfântului Nifon); Dr. Sebastian Stanca: Graiul antimiselor; Dr. Milan P. Șesan: Proto-iconoclast; Dr. Valerian Șesan: Căsătoria bisericească obligatorie; Gheorghe Șoima: Sfânta, liturghie imagine a vieții de veci; I. D. Ștefănescu: Mărturii sfinte; Dr. Nicolae Terchilă: Idealismul modern; Dr. Emil Țeposu: Câteva aspecte ale legăturii între etica creștină și biologie; Dr. Petre Vintilescu: Biserica și elitele sociale; Dr. Sofron Vlad: Contribuție la precizarea înțelesului cuvântului „evanghelie” în Galateni 1, 11–12; Nicolae Vonica: Problema selecționării clerului; Dr. Petru Deheleanu: Frumuseți literare în Sfânta Scriptură; Dr. St. Zankow: Die Katholizität der Kirche.

## Informațiuni

● † **Dr. Teodor Botiș**, fostul profesor și rector al Academiei de Teologie din Arad, în zorile zilei de 14 August 1940, a trecut la cele eterne, în etatea de 67 ani și după ce a fost împărtășit cu Sfintele Taine.

Rămășițele pământești ale defunctului au fost așezate în Aula Academiei, până Vineri în 16 Aug. c. când au fost duse după rânduială în Catedrală unde i s'a făcut slujba prohodului.

Cu Dr. T. Botiș s'a stins din viață una dintre figurile proeminente ale Aradului cultural. Prin bunătatea inimii sale și prin activitatea sa de profesor, publicist, conferențiar și rector și a câștigat simpatii neuitate și unanime în rândul credincioșilor Eparhiei Aradului.

Despre viața, activitatea, personalitatea și înmormântarea sa vom scrie în numărul viitor al revistei.

Dumnezeu să-l ierte și să-i fie memoria binecuvântată!

● Situația juridică a Evreilor din România a fost reglementată printr'un decret-lege publicat în Monitorul Oficial. Pe temeiul acestui decret, cu putere de lege, sunt socotiți evrei:

a) cei de religie mozaică, b) cei născuți din părinți din religie mozaică, c) creștinii născuți din părinți mozaici nebotezați, d) creștinii născuți din mamă creștină și tată de religie mozaică nebotezați, e) cei născuți din mamă de religie mozaică afară din căsătorie, f) femeile intrând în aliniatele premergătoare căsătorite cu creștini, dacă au trecut la creștinism cel mai târziu un an înainte de înființarea Partidului Națiunii.

Evreii se împart în trei categorii.

Categoria 1-a este alcătuită din evreii veniți în România după 30 Decembrie 1918.

Categoria 2-a în înțelesul acestui decret cu putere de lege este alcătuită din :

a) Cei ce au căpătat naturalizarea prin legi individuale sau dispozițiune legală individuală, până la 30 Decembrie 1918.

b) Cei ce au dobândit naturalizarea în mod colectiv în înțelesul art 7, pag. 2, lit. c. din Constituția modificată la 1879, servind țara sub drapel în timpul războiului pentru independență.

c) Cei care au obținut naturalizarea în temeiul art. 13 adițional al Constituției din 1879.

d) Cei ce au luptat în linie de foc în războaiele României sau au căzut individual, prizonieri, cu excepția celor dispăruți sau trecuți în teritoriul ocupat.

e) Cei răniți, decorați, citați cu ordin, pentru acte de eroism în timpul războiului.

f) Urmașii celor morți în războaiele României și urmașii celor cuprinși în aliniatele precedente.

Categoria a treia este alcătuită din evreii care nu fac parte din categoria 1-a și a 2-a.

În art. 7 din decretul lege arată că evreii nu pot fi :

a) Funcționari publici de orice fel, cu și fără salariu.

b) Membri în profesiunile cari au, prin natura lor, legături directe cu autoritățile publice, ca notari publici, avocați, experți și alte indeletniciri asemănătoare ;

c) Membri în consiliile de administrație ale întreprinderilor de orice natură, publice sau particulare ;

d) Comercianți în comunele rurale ;

e) Comercianți de beuturi alcoolice și deținători de monopoluri, cu orice titlu ;

f) Tutori, sau curatori ai minorilor de lege creștină ;

g) Militari ;

h) Exploatatori sau închiratori de cinematografe, editori de cărți, ziare și reviste românești, colportori de imprimate românești și deținătorii oricăror mijloace de propagandă românească ;

i) Conducători, membri și jucători în asociațiile sportive naționale ;

j) Oameni de serviciu în instituțiile publice.

Art. 11 din lege arată că evreii aparținând oricărei categorii, nu pot deține proprietăți rurale în România. Ministerul agriculturii este autorizat să procedeze la exproprierea pentru cauză de utilitate publică a proprietăților rurale de orice fel, în interesul național, ur-

mărit de acest decret cu putere de lege. Evreii aparținând oricărei categorii pot vinde proprietățile lor rurale românilor de sânge, cu exercitarea dreptului de preempțiune pentru ministerul de agricultură.

Evreii aparținând oricărei categorii nu pot dobândi în viitor întreprinderi industriale rurale.

În viitor, evreii nu vor mai putea obține nume românești, vor fi egali cu românii în fața legii, dar se va face deosebire între români și între cetățenii români de origine etnică streină ; căsătoria între evrei și români este interzisă ; de asemenea și accesul evreilor în școlile românești.

Nr. 3683/1940.

## Comunicat

Ieromonahul Pimen Cimpoieșu dela Sf. Mănăstire „Gheront-e Episcopul” din comuna Balaciu, a fost delăturat din monahism și preoție.

Cousiliul eparhial

## Anunț

**Cucernicii preoți sunt rugați să binevoiască a ne trimite banii pentru vânzările făcute din materialul de colportaj trimis în Mai a. c. Din total se scade comisionul de 20%, iar din prețul numerilor din Biblioteca Sămănătorul acordăm 50% comision. În acest scop trimitem bilete de vârsământ dela Cec.**

**Cărțile nevândute pot fi reținute dacă este probabilitate de vânzare, în caz contrar rugăm să ne fie returnate.**

**Orice propuneri sau îndrumări, primim cu mulțumită.**

LIBRĂRIA DIECEZANĂ  
Arad

## Licitație minuendă

Consiliul parohial ort. rom. din colonia Adea, jud. Arad, publică licitație pentru zidirea casei parohiale, pe ziua de Duminecă (25 August 1940), ora 4 d. m. în localul școlii primare.

Spesele pentru planul și devizul aprobat, precum și pentru participare privesc pe reflectanți.

Planul, devizul și condițiile de licitație se pot vedea la oficiul parohial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a încredința lucrarea aceluia, în care va avea mai multă încredere, fără considerare de rezultat licitației.

Licitanții vor depune o garanție de 5%.

Colonia Adea, la 12 August 1940.

Consiliul parohial

**D-l Gh. Marița, croitor român ortodox, anunță că, după ce a făcut un curs special pentru croitul reverenzilor și al robelor, și-a deschis atelierul în str. Dr. I. Petran Nr. 5. Roagă On. Cler să-i dea tot sprijinul, cu toată încrederea că va fi bine servit.**